РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

22 септември 2011 година *

По дело C-295/10

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Vyriausiasis administracinis teismas (Литва) с акт от 13 май 2010 г., постъпил в Съда на 15 юни 2010 г., в рамките на производство по дело

Genovaitė Valčiukienė,

Julija Pekelienė,

Lietuvos žaliųjų judėjimas,

Petras Girinskis,

Laurynas Arimantas Lašas

срещу

Pakruojo rajono savivaldybė,

* Език на производството: литовски.

Šiaulių visuomenės sveikatos centras,

Šiaulių regiono aplinkos apsaugos departamentas,

в присъствието на:

Sofita UAB,

Oltas UAB,

Šiaulių apskrities viršininko administracija,

Rimvydas Gasparavičius,

Rimantas Pašakinskas,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: г-н J.-C. Bonichot, председател на състав, г-н K. Schiemann, г-н L. Bay Larsen (докладчик), г-жа C. Toader и г-жа A. Prechal, съдии,

генерален адвокат: г-жа J. Kokott,
секретар: г-жа K. Sztranc-Sławiczek, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 18 май 2011 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за г-жа Valčiukienė и г-жа Pekelienė, за Lietuvos žaliųjų judėjimas, както и за г-н Girinskis и г-н Arimantas Lašas, от адв. S. Dambrauskas, advokatas,

— за литовското правителство, от г-н D. Kriaučiūnas и г-жа J. Balčiūnaitė, в качеството на представители,

— за Европейската комисия, от г-н P. Oliver и г-жа A. Steiblytė, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 3, параграф 2, буква а) и параграфи 3 и 5, както и на член 11, параграфи 1 и 2 от Директива 2001/42/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 27 юни 2001 година относно оценката на последиците на някои планове и програми върху околната среда (ОВ L 197, стр. 30; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 7, стр. 135).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-жа Valčiukienė, г-жа Pekelienė, Lietuvos žaliųjų judėjimas (Движение на зелените в Литва), г-н Girinskis и г-н Arimantas Lašas, от една страна, и Pakruojo rajono savivaldybė (Съвет на окръг Pakruojas), Šiaulių visuomenės sveikatos centras (Център за обществено здраве на Šiauliai) и Šiaulių regiono aplinkos apsaugos departamentas (Регионална служба за защита на околната среда на Šiauliai), от друга страна, по-специално относно две решения от 23 март и 20 април 2006 г., с които Pakruojo rajono savivaldybė одобрява два подробни плана, всеки от които регламентира изграждането на комплекс от недвижими имоти, предназначен за интензивно

отглеждане с капацитет от 4000 свине, както и предназначението на земята на два терена, върху които трябва да се изградят тези комплекси.

Правна уредба

Право на Съюза

Директива 2001/42

3 Съображения 10—12 и 19 от Директива 2001/42 гласят:

„(10) Всички планове и програми, които се изготвят за няколко сектора, и които определят рамка за [бъдещо издаване на разрешения] за осъществяване на проекти, [изброени] в приложения I и II към Директива 85/337/ЕИО на Съвета от 27 юни 1985 г. относно оценката на въздействието на някои публични и частни проекти върху околната среда [(ОВ L 175, стр. 40; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 1, стр. 174), изменена с Директива 97/11/ЕО на Съвета от 3 март 1997 г. (ОВ L 73, стр. 5; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 3, стр. 254, наричана по-нататък „Директива 85/337“)], [...] има вероятност да причинят значителни последици върху околната среда и по правило следва да подлежат на системна екологична оценка. Когато те определят използването на малки пространства на местно [равнище] [...], следва да бъдат оценявани

само когато държавите членки определят, че има вероятност да причинят съществени последици върху околната среда.

(11) Други планове и програми, които определят рамката за бъдещо [издаване на разрешения] за осъществяване на проекти, може да не оказват съществени последици върху околната среда във всички случаи и следва да бъдат оценявани само когато държавите членки определят, че е вероятно те да имат такива последици.

(12) Когато държавите членки правят това, те следва да отчитат релевантните критерии, посочени в настоящата директива.

[…]

(19) Когато задължението да се извърши оценка на последиците върху околната среда възниква едновременно по силата на настоящата директива и друго общностно законодателство като Директива 79/409/ЕИО на Съвета от 2 април 1979 г. относно опазването на дивите птици [ОВ L 103, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 1, стр. 77], Директива 92/43/ЕИО [на Съвета от 21 май 1992 година за опазване на естествените местообитания и на дивата флора и фауна (ОВ L 206, стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 109)] или Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2000 г. [за установяване на рамка за действията на Общността] в областта на политиката [за] водите [ОВ L 337, стр. 1; Специално издание на български език, глава 15, том 6, стр. 193], с оглед избягване дублирането на оценката, държавите членки могат да предвидят координирани или общи процедури, изпълняващи изискванията на релевантното общностно законодателство“.

4 По смисъла на член 1 от Директива 2001/42 тя има за цел да предостави високо равнище на защита на околната среда и да допринесе за интегрирането на екологичните съображения в подготовката и приемането на планове и програми, с оглед на съдействие за устойчиво развитие чрез осигуряване, че в съответствие

с тази директива се извършва екологична оценка на определени планове и програми, които е вероятно да имат съществени последици върху околната среда.

5 Член 2 от Директива 2001/42 гласи:

„За целите на настоящата директива:

а) „планове и програми“ означава планове и програми, […] както и всяко тяхно изменение:

— които подлежат на изготвяне и/или приемане от орган на национално, регионално или местно [равнище] или които се изготвят от орган с оглед приемане посредством законодателна процедура от парламента или правителството, и

— които се изискват от законови, подзаконови или административни разпоредби,

б) „екологична оценка“ означава изготвянето на екологичен доклад, провеждането на консултации и вземане предвид на екологичния доклад и резултатите от консултациите при вземането на решения и предоставяне на информация за решението в съответствие с членове 4—9;

[…]“.

6 Съгласно член 3 от Директивата:

„1. В съответствие с членове 4—9 екологична оценка се извършва на плановете и програмите, посочени в параграфи 2—4, които е вероятно да имат съществени последици върху околната среда.

2. [Без да се засягат разпоредбите на] параграф 3[,] екологична оценка се извършва за всички планове и програми:

а) които се изготвят за селското и горското стопанство, риболова, енергетиката, промишлеността, транспорта, управлението на отпадъците, [управлението на водите,] далекосъобщенията, туризма, градско и териториално планиране или земеползване и които определят рамката за [бъдещото издаване на разрешение за осъществяване на] проектите, изброени в приложения I и II към Директива [85/337], […]

[…]

3. Плановете и програмите, предвидени в параграф 2, които определят използването на малки площи на местно [равнище], […] изискват екологична оценка само когато държавите членки определят, че е вероятно те да имат съществени последици върху околната среда.

[…]

5. Държавите членки определят дали плановете и програмите, предвидени по параграфи 3 и 4, е вероятно да имат съществени последици върху околната среда било чрез тяхното разглеждане за всеки случай поотделно, или чрез уточняване на видовете планове и програми, или пък чрез комбиниране на двата подхода. За тази цел държавите членки във всички случаи ще отчитат релевантните критерии, посочени в приложение II, с оглед осигуряване плановете и програмите, които е вероятно да имат съществени последици върху околната среда, да се обхващат от настоящата директива.

[…]“.

7 Член 11 от Директива 2001/42, озаглавен „Взаимоотношение с друго общностно законодателство“, предвижда в параграфи 1 и 2:

„1. Екологична оценка, осъществена по силата на настоящата директива, няма да накърнява изисквания по силата на Директива [85/337] или други изисквания на общностното право.

2. За планове и програми, за които задължението за извършването на оценки на последиците върху околната среда възниква от настоящата директива и от друго общностно законодателство, държавите членки могат да предвидят координирани или общи процедури, изпълняващи изискванията на съответното общностно законодателсто, с оглед, inter alia, да избегнат дублиране на оценката“.

8 В приложение II към Директива 2001/42 са изброени критерии за определяне на вероятното значение на последиците, упоменати в член 3, параграф 5 от тази директива.

Директива 85/337

9 По смисъла на член 4, параграф 1 от Директива 85/337 проектите, изброени в приложение I към нея, са предмет на оценка освен в изключителните случаи на неприлагане на тази разпоредба на основание член 2, параграф 3 от тази директива.

10 В точка 17 от приложение I към Директива 85/337 са посочени фермите за интензивно отглеждане на свине, с повече от 3 000 места за отглеждане на свине за месо.

11 Член 4, параграф 2 от Директива 85/337 предвижда:

„При спазването на член 2, параграф 3 държавите членки вземат решение за проектите, изброени в приложение II, чрез:

а) разглеждане на всеки отделен случай,

или

б) прагове или критерии, определени от държавата членка,

относно това, дали проектът да бъде предмет на оценка съгласно разпоредбите на членове 5—10.

Държавите членки могат да решат да прилагат и двете процедури, посочени в букви а) и б)“.

Национално право

Закон за опазване на околната среда

12 Съгласно член 1, точки 10, 17 и 18 от Закона за опазване на околната среда (Aplinkos apsaugos įstatymas), изменен със Закон от 19 февруари 2004 г. (Žin., 2004, № 36-1179, наричан по-нататък „Закон за опазване на околната среда“), за целите на този закон:

„10) *„оценка на въздействието върху околната среда“* е процесът по идентифициране, определяне и оценка на въздействието, което планираната стопанска дейност може да окаже върху околната среда;

[…]

17) *„стратегическа оценка на последиците върху околната среда“* е процесът по идентифициране, определяне и оценка на последиците, които може да има върху околната среда прилагането на някои планове и програми, по време на който се изготвят документи за стратегическата оценка на последиците върху околната среда, провеждат се консултации, вземат се предвид резултатите от оценката и от консултациите преди приемането и/или одобрението на всеки

план или програма, и се предоставя информация относно решението за приемане и/или одобрение на плана или програмата;

18) *„планове и програми“* са документите относно устройство на територията на национално, регионално или местно равнище ([…] документи относно устройство на територията […]), които се изготвят, одобряват и/или приемат в приложение на действащото законодателство или в съответствие с изпълнителните правомощия на публично-административните органи и чието прилагане може да има съществени последици върху околната среда, включително пълните или частични изменения на тези планове и програми“.

13 Член 27, параграф 1 от този закон предвижда, че плановете и програмите, чието изпълнение може да има съществени последици върху околната среда, трябва да бъдат изготвени и прилагани в съответствие с посочения закон и с останалите законови, подзаконови и административни разпоредби, които уреждат стратегическата оценка на последиците върху околната среда, устройството на територията и контрола на поледиците върху околната среда.

Закон за устройство на територията

14 От член 4, параграф 3, точка 4 от Закона за устройството на територията (Teritorijų planavimo įstatymas), изменен със Закон от 15 януари 2004 г. (Žin., 2004, № 21-617, наричан по-нататък „Закон за устройство на територията“), следва, че подробните планове, като тези оспорвани по главното производство, са документи относно устройство на територията на местно равнище.

15 Член 25, параграф 4 от този закон предвижда, че при изготвянето на подробен план се извършва стратегическа оценка на последиците, които този документ относно устройство на територията може да има върху околната среда, само когато това е предвидено в закон или в други подзаконови или административни актове.

Декрет № 967 от 18 август 2004 г.

16 Разпоредбите на Директива 2001/42 са транспонирани в литовското право по-специално с Декрет № 967 на правителството на Република Литва за определяне на рамката, регламентираща процедурата по стратегическа оценка на последиците от плановете и програмите върху околната среда (Nutarimas dėl planų ir programų strateginio pasekmių aplinkai vertinimo tvarkos aprašo patvirtinimo) от 18 август 2004 г. (Žin., 2004, № 130-4650, наричана по-нататък „рамката, определена с Декрет № 967“).

17 В точка 7.1 от рамката, определена с Декрет № 967, се предвижда, че задължително трябва да се извърши стратегическа оценка в случаите, когато плановете и програмите са изготвени за определяне на предназначението на земите или за устройството на територията и определят рамката на осъществяване на проектите за стопанска дейност, предвидени в приложение 1 или 2 към Закона за оценка на въздействието на проектите за стопанска дейност върху околната среда (Planuojamos ūkinės veiklos poveikio aplinkai vertinimo įstatymas), изменен със Закон от 21 юни 2005 г. (Žin., 2005, № 84-3105, наричан по-нататък „Закон за оценка на въздействието на проектите за стопанска дейност върху околната среда“).

18 В точка 3.4 от рамката, определена с Декрет № 967, обаче се предвижда, че декретът не се прилага при изготвянето и одобряването на „документи относно устройство на територията, в които е посочен само един предмет на стопанска дейност“.

19 Декрет № 967 от 18 август 2004 г. е отменен с Декрет № 467 на правителството на Република Литва от 27 април 2011 г. (Žin., 2011, № 50), който отменя точка 3.4 от рамката, определена с Декрет № 967, считано от 1 май 2011 г.

Закон за оценката на въздействието на проектите за стопанска дейност върху околната среда

20 Законът за оценката на въздействието на проектите за стопанска дейност върху околната среда има за цел по-специално да транспонира Директива 85/337.

21 В точка 1.1 от приложение 1 към този закон е посочено „отглеждането на свине (900 или повече свине майки; 3 000 или повече други свине)“.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

22 С решение от 24 март 2005 г. Pakruojo rajono savivaldybė одобрява предложението на Saerimner UAB за изграждането най-много на единадесет комплекса от недвижими имоти за отглеждане на свине на територията на окръг Pakruojas.

23 На 23 февруари 2006 г. Pakruojo rajono savivaldybė упълномощава Sofita UAB и Oltas UAB, чието дружество майка е Saerimner UAB, да поръча подробни планове за изграждането на два комплекса от недвижими имоти за интензивно отглеждане с капацитет от 4 000 свине, в две области в близост до община Klovainiai, разположена в окръг Pakruojas.

24 С две решения от 23 март и 20 април 2006 г. Pakruojo rajono savivaldybė одобрява тези подробни планове, които по същия начин уреждат изграждането на тези комплекси, всеки от които съдържа 4 000 свине и резервоар за животински тор с капацитет от 10 000 m3, както и предназначението на земята на два терена, върху които трябва да се изградят тези комплекси.

25 С тези подробни планове се определя използването на територията на местно равнище. Съгласно член 4, параграф 3, точка 4 от Закона за устройството на територията тези подробни планове са документи относно устройство на територията на местно равнище.

26 Жалбоподателите по главното производство оспорват пред Šiaulių Apygardos administracinis teismas (Регионален административен съд на Šiauliai) по-специално законосъобразността на тези две решения за одобрение, като твърдят, че компетентните органи е трябвало да направят стратегическа оценка на последиците върху околната среда по смисъла на член 1, точка 17 от Закона за опазване на околната среда.

27 С решение от 21 февруари 2009 г. тази юрисдикция отхвърля жалбата като неоснователна.

28 Тя посочва, че съгласно националното право, и по-специално съгласно точка 3.4 от рамката, определена с Декрет № 967, процедурата по стратегическа оценка на последиците върху околната среда не се прилага към документи относно устройство на територията, като двата спорни подробни плана, в които е посочен само един предмет на стопанска дейност.

29 Тя уточнява, че в случая трябва да се приложи само Законът за оценка на въздействието на проектите за стопанска дейност върху околната среда, което всъщност е било направено. Така за планираната от съответните дружества стопанска дейност е била проведена само процедура за оценка на въздействието върху околната среда по смисъла на член 1, точка 10 от Закона за опазване на околната среда.

30 Следователно посочената юрисдикция отхвърля довода на жалбоподателите по главното производство, че е трябвало да бъде извършена и стратегическа оценка на последиците върху околната среда.

31 В жалбата си пред запитващата юрисдикция жалбоподателите по главното производство отбелязват, че съгласно член 16 от Закона за устройството на територията, когато не са съставени документи относно общото устройство на територията, натоварените с устройството на територията органи са длъжни преди съставянето на даден проект да изготвят план и да извършат стратегическа оценка на последиците от този проект върху околната среда.

32 Що се отнася до точка 3.4 от рамката, определена с Декрет № 967, жалбоподателите изтъкват по същество, че одобрените с решенията от 23 март и 20 април 2006 г. планове не могат да се квалифицират като планове, в които е посочен само един предмет на стопанска дейност по смисъла на националното право. Това не отговаряло на действителността и следователно се налагало извършването на стратегическа оценка на последиците върху околната среда.

33 Запитващата юрисдикция преценява, че приложимата към датата на фактите по главното производство национална правна уредба не налага извършването на стратегическа оценка на последиците върху околната среда на двата оспорвани

плана. Все пак, като се има предвид фактът, че тази правна уредба транспонира Директива 2001/42, посочената юрисдикция има съмнения относно съответствието на тази правна уредба с Директивата.

34 При посочените обстоятелства Vyriausiasis administracinis teismas (Върховен административен съд) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Може ли да се разглежда като уточняване на видовете планове и програми по смисъла на член 3, параграф 5 от Директива 2001/42 [...] решението да не се извършва стратегическа оценка на последиците върху околната среда по отношение на документи относно устройство на територията на местно равнище, в които е посочен само един предмет на стопанска дейност, както е предвидено в правната уредба на Република Литва, и по-специално в точка 3.4 от [рамката, определена с Декрет № 967]?

2) Съвместими ли са с изискванията на член 3, параграф 2, буква а) и параграфи 3 и 5 от Директива 2001/42 приложимите в настоящия случай разпоредби на националното право, по силата на които, без да е необходимо във всеки отделен случай да се определя дали проектът може да има съществени последици върху околната среда, не се извършва стратегическа оценка на последиците върху околната среда на документите относно устройство на територията, които определят използването на малки площи на местно равнище, като разглежданите в настоящия случай, щом като в тези документи е посочен само един предмет на стопанска дейност?

3) Следва ли разпоредбите на Директива 2001/42, и по-специално на член 11, параграф 1 от нея, да се тълкуват в смисъл, че изискванията на Директива 2001/42 не са приложими при обстоятелства като тези в настоящия случай, при които е извършена оценка на въздействието върху околната среда съгласно Директива 85/337 [...]?

4) Попада ли Директива 85/337 в приложното поле на член 11, параграф 2 от Директива 2001/42?

5) Ако отговорът на четвъртия въпрос е утвърдителен, фактът, че е извършена оценка съгласно Директива 85/337 означава ли, че при обстоятелства като възникналите в настоящия случай задължението да се извърши оценка на последиците върху околната среда съгласно изискванията на Директива 2001/42 следва да се разглежда като дублиране на оценката по смисъла на член 11, параграф 2 от Директива 2001/42?

6) Ако отговорът на петия въпрос е утвърдителен, създава ли Директива 2001/42, и по-специално член 11, параграф 2 от нея, задължение за държавите членки да предвидят в националното си право координирани или общи процедури за оценка в съответствие с изискванията на Директиви 2001/42 и 85/337 с цел да се избегне дублирането на оценката?“.

По преюдициалните въпроси

По първия и втория въпрос

35 Най-напред следва да се уточни, че от акта за преюдициално запитване следва, че разглежданите в главното производство „подробни планове“ са „документи относно устройство на територията на местно равнище “ по смисъла на точки 3.4 и 7.1 от рамката, определена с Декрет № 967. Тези документи са „планове и програми“ по смисъла на член 1, точка 18 от Закона за опазване на околната

среда. Плановете, оспорени в главното производство, са били одобрени, преди да бъдат изготвени плановете за общо устройство на територията.

36 С оглед на тези предварителни бележки следва да се приеме, че с първите два въпроса, които следва да бъдат разгледани заедно, запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 3, параграф 2, буква а) и параграфи 3 и 5 от Директива 2001/42 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като разглежданата по главното производство, която предвижда, че не се извършва оценка съгласно посочената директива, когато в плановете, които определят използването на малки площи на местно равнище, е посочен само един предмет на стопанска дейност.

37 Както следва от член 1 от Директива 2001/42, нейната основна цел е да обвърже плановете и програмите, които могат да имат съществени последици върху околната среда, с извършването на екологична оценка при тяхното изготвяне и преди приемането им.

38 Най-напред следва да се констатира, че в член 3, параграф 2, буква а) от Директива 2001/42 са посочени планове като оспорваните по главното производство, за които, без да се засягат разпоредбите на параграф 3 от същия член, е задължително да се направи екологична оценка, и по-конкретно, че както следва от акта за преюдициално запитване, тези планове определят условията и реда, при които може да се разреши изпълнението на проекти като посочените в точка 17 от приложение I към Директива 85/337.

39 В това отношение член 3, параграф 2, буква а) от Директива 2001/42 трябва да се тълкува в смисъл, че се отнася и до план, който определя само в един сектор рамката на проект, който има само един предмет на стопанска дейност.

40 Текстът на посочения член 3, параграф 2, буква а) във връзка със съображение 10 от Директива 2001/42 не позволява да се заключи, че приложното поле на този член трябва да бъде ограничено до плановете и програмите, които определят рамката на проекти, в които са посочени няколко предмета на стопанска дейност в един или няколко от съдържащите се в тази разпоредба сектора.

41 Освен това съдържащият се в това съображение израз „всички планове и програми, които се изготвят за няколко сектора“ потвърждава, че член 3, параграф 2, буква а) от посочената директива се отнася до всички планове и програми, изготвени за всеки от изброените в него сектори, включително за сектора за устройство на извънградските територии, взет отделно, а не само до плановете и програмите, изготвени съвместно за няколко от тези сектора.

42 Тъй като всички тези сектори са много широки, всяко друго тълкуване би довело до значително ограничаване на приложното поле на посочената разпоредба и по този начин би застрашило основната цел на Директива 2001/42. Такова тълкуване би могло да доведе до евентуалното изключване на големите проекти от приложното поле Директивата, когато тези проекти се отнасят само до една стопанска дейност.

43 По-нататък следва да се констатира, че е възможно разглежданите в главното производство планове да попадат в обхвата на член 3, параграф 3 от Директива 2001/42, съгласно който плановете, които определят използването на малки площи на местно равнище, изискват екологична оценка само когато държавите членки „определят, че е вероятно те да имат съществени последици върху околната среда“.

44 Що се отнася до разглежданите в главното производство планове и програми, в приложение на член 3, параграф 5 от Директива 2001/42 държавите членки определят дали тези планове могат да имат съществени последици върху околната среда, които изискват извършването на оценка съгласно Директивата,

било чрез разглеждането на всеки случай поотделно, било чрез уточняването на видовете планове и програми. Съгласно същата разпоредба държавите членки могат да решат да комбинират тези два подхода.

45 В това отношение следва да се уточни, че целта на механизмите за разглеждане на посочените в член 3, параграф 5 от Директива 2001/42 планове е да се улесни определянето на плановете, които задължително трябва да бъдат оценени, тъй като могат да имат съществени последици върху околната среда.

46 Свободата на преценка, с която разполагат държавите членки по силата на член 3, параграф 5 от Директива 2001/42, за да определят някои видове планове, които могат да имат съществени последици върху околната среда, е ограничена от предвиденото в член 3, параграф 3 от тази директива, във връзка с параграф 2 от същия член, задължение за извършването на екологична оценка на плановете, които могат да имат съществени последици върху околната среда по-специално поради своите характеристики, последици и зоните, които могат да бъдат засегнати.

47 Следователно държава членка, която установява критерий, който води до това дадена категория планове да бъде на практика изцяло освободена от извършването на предварителна екологична оценка, превишава свободата на преценка, с която разполага по силата на член 3, параграф 5 от Директива 2001/42, във връзка с параграфи 2 и 3 от същия член, освен ако въз основа на някои релевантни критерии като предмета на плана, обхвата на територията, до която се отнася, или застрашеността на съответните природни райони, за всички изключени планове може да се счете, че не биха могли да имат съществени последици върху околната среда (вж. в този смисъл, що се отнася до свободата на преценка, предоставена на държавите членки от член 4, параграф 2 от Директива 85/337, Решение от 16 юли 2009 г. по дело Комисия/Ирландия, C-427/07, Сборник, стр. I-6277, точка 42 и цитираната съдебна практика).

48 Не такъв е случаят с критерия, съгласно който в съответния документ относно устройство на територията е посочен само един предмет на стопанска дейност. Такъв критерий, освен че противоречи на член 3, параграф 2, буква а) от Директива 2001/42, не позволява да се прецени дали даден план има „съществени последици“ върху околната среда.

49 Освен това неясният текст на точка 3.4 от рамката, определена с Декрет № 967, може да създаде трудности за точното определяне на обхвата на категорията планове, които компетентните органи могат да счетат за планове, „в които е посочен само един предмет на стопанска дейност“.

50 Все пак следва да се посочи, че национална разпоредба като тази на точка 3.4 води до положение, при което всички планове, в които е посочен само един предмет на стопанска дейност, като комплексите за отглеждане на свине по точка 17 от приложение I към Директива 85/337, се освобождават от извършването на екологична оценка по смисъла на член 1, точка 17 от Закона за опазване на околната среда, макар да не е изключено разглеждането на включените в тази разпоредба планове да разкрие възможността те да имат съществени последици върху околната среда.

51 Следователно въз основа на една обща преценка не може да се счете, че всички планове, които са изключени от национална разпоредба като тази на точка 3.4 от рамката, определена с Декрет № 967, не могат да имат съществени последици върху околната среда.

52 Освен това, дори ако в обхвата на тази разпоредба попадат няколко плана, които нямат съществени последици върху околната среда, не е възможно да се приеме, без извършването на обща преценка, че същото се отнася и за кумулативните последици от тези планове.

53 Накрая трябва да се констатира, че правила като тези по точка 3.4 от рамката, определена с Декрет № 967, не само могат да засегнат целта на Директива 2001/42, и по-специално на член 3, параграфи 2, 3 и 5 от нея, който има за цел

да не бъде освободен от извършването на екологична оценка нито един план, който може да има съществени последици върху околната среда, но и по никакъв начин не гарантират, че компетентните органи ще вземат предвид установените с приложение II към Директива 2001/42 критерии, както и конкретното изискване на член 3, параграф 5, второ изречение от тази директива, за да гарантират, че всички планове, които могат да имат съществени последици върху околната среда, ще попаднат в обхвата на Директивата.

54 Следователно на първия и втория въпрос следва да се отговори, че член 3, параграф 5 от Директива 2001/42, във връзка с член 3, параграф 3 от нея, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която предвижда общо и без да се разглежда всеки случай поотделно, да не се извършва оценка по силата на посочената директива, когато в плановете, които определят използването малки площи на местно равнище, е посочен само един предмет на стопанска дейност.

По третия, четвъртия и петия въпрос

55 С тези въпроси, които следва да бъдат разгледани заедно, запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 11, параграфи 1 и 2 от Директива 2001/42 трябва да се тълкува в смисъл, че извършената съгласно Директива 85/337 екологична оценка освобождава от задължението за извършване на такава оценка по силата на Директива 2001/42.

56 За да се отговори на този въпрос, следва да се припомни, че от акта за преюдициално запитване следва, че при изготвянето на оспорените по главното производство подробни планове не е била извършена никаква оценка по силата на Директива 2001/42.

57 Съгласно член 11, параграф 1 от Директива 2001/42 екологична оценка, извършена съгласно тази директива, няма да накърнява изискванията по силата на Директива 85/337.

58 От това следва, че извършената по силата на Директива 85/337 екологична оценка се прибавя, когато разпоредбите на тази директива го изискват, към екологичната оценка, извършена по силата на Директива 2001/42.

59 По същия начин оценка на последиците върху околната среда, извършена по силата на Директива 85/337, не засяга изискванията на Директива 2001/42 и не освобождава от предвиденото в последната директива задължение за извършване на екологична оценка с цел да се отговори на свързаните с околната среда аспекти, които са специфични за нея.

60 Тъй като оценките, които се извършват съгласно Директиви 2001/42 и 85/337, се различават в няколко отношения, изискванията на тези две директиви трябва да се прилагат кумулативно.

61 В това отношение следва да се посочи, че когато съответната държава членка е предвидила координирана или обща процедура, от член 11, параграф 2 от Директива 2001/42 следва, че в рамките на такава процедура задължително трябва да се провери дали екологичната оценка е извършена в съответствие с всички разпоредби, които се съдържат в съответните директиви.

62 При тези обстоятелства запитващата юрисдикция е тази, която трябва да провери дали извършената в главното производство оценка е резултат от „координирана или обща процедура“ и дали отговаря на всички изисквания на Директива

2001/42. Ако се окаже, че това е така, повече няма да е налице задължение за извършване на нова оценка по силата на последната директива.

63 С оглед на тази съображения на третия, четвъртия и петия въпрос следва да се отговори, че член 11, параграфи 1 и 2 от Директива 2001/42 трябва да се тълкува в смисъл, че извършената по силата на Директива 85/337 екологична оценка не освобождава от задължението за извършване на такава оценка по силата на Директива 2001/42. Все пак запитващата юрисдикция е тази, която трябва да провери дали извършената по силата на Директива 85/337 оценка е резултат от „координирана или обща процедура“ и дали отговаря на всички изисквания на Директива 2001/42. Ако се окаже, че това е така, повече няма да е налице задължение за извършване на нова оценка по силата на последната директива.

По шестия въпрос

64 С този въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 11, параграф 2 от Директива 2001/42 трябва да се тълкува в смисъл, че държавите членки са длъжни да предвидят във вътрешния си правен ред координирани или общи процедури, които да отговарят на изискванията на Директиви 2001/42 и 85/337.

65 От самия текст на член 11, параграф 2 от Директива 2001/42, както и на съображение 19 от нея, следва, че държавите членки не са длъжни да предвидят координирани или общи процедури за плановете и програмите, за които задължението за извършване на оценка на последиците върху околната среда възниква едновременно по силата на Директива 2001/42 и на други директиви.

66 Следователно на шестия въпрос следва да се отговори, че член 11, параграф 2 от Директива 2001/42 трябва да се тълкува в смисъл, че държавите членки не са длъжни да предвидят във вътрешния си правен ред координирани или общи процедури, които да отговарят на изискванията на Директиви 2001/42 и 85/337.

По съдебните разноски

67 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

1) Член 3, параграф 5 от Директива 2001/42/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 27 юни 2001 година относно оценката на последиците на някои планове и програми върху околната среда, във връзка с член 3, параграф 3 от нея, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която предвижда общо и без да се разглежда всеки случай поотделно, да не се извършва оценка по силата на посочената директива, когато в плановете, които определят използването на малки площи на местно равнище, е посочен само един предмет на стопанска дейност.

2) Член 11, параграфи 1 и 2 от Директива 2001/42 трябва да се тълкува в смисъл, че екологичната оценка, извършена по силата на Директива 85/337/ЕИО на Съвета от 27 юни 1985 година относно оценката на

въздействието на някои публични и частни проекти върху околната среда, изменена с Директива 97/11/ЕО на Съвета от 3 март 1997 година, не освобождава от задължението за извършване на такава оценка по силата на Директива 2001/42. Все пак запитващата юрисдикция е тази, която трябва да провери дали извършената по силата на изменената Директива 85/337 оценка е резултат от координирана или обща процедура и дали отговаря на всички изисквания на Директива 2001/42. Ако се окаже, че това е така, повече няма да е налице задължение за извършване на нова оценка по силата на последната директива.

3) **Член 11, параграф 2 от Директива 2001/42 трябва да се тълкува в смисъл, че държавите членки не са длъжни да предвидят във вътрешния си правен ред координирани или общи процедури, които да отговарят на изискванията на Директива 2001/42 и на изменената Директива 85/337.**

Подписи